

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **B. V. C.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
ubytování zajištěno na adrese X

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Milady Horákové 1957/13, Černá Pole, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Nusle, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-200803-3/SO-2020,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-200803-3/SO-2020, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci k rukám advokáta Mgr. Marka Sedláka na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 23. 11. 2020, č. j. OAM-49702-32/ZM-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Žalobce podal dne 1. 7. 2019 prostřednictvím Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání zaměstnanecké karty. Po delších procesních peripetiích (žalovaná opakovaně rušila rozhodnutí ministerstva mj. pro nedostatečnou individualizaci důvodů ve

vztahu k žalobci) nakonec ministerstvo prvostupňovým rozhodnutím žádost o vydání zaměstnanecké karty zamítlo podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky (dále též „ČR“). Tento závěr ministerstvo založilo na usnesení vlády České republiky ze dne 18. 7. 2018, č. 474, dále na obsahu utajovaných informací představujících podklad tohoto usnesení (materiál nazvaný „*K imigraci do České republiky z Vietnamu – shrnutí situace a bezpečnostních rizik*“) a na upřesňující utajované informaci poskytnuté Národní centrálou proti organizovanému zločinu (dále jen „NCOZ“). Ministerstvo shrnulo, že není v zájmu ČR umožnit cizinci pobyt na území, je-li tento pobyt jakkoliv spjat s organizovaným zločinem, a v důsledku toho nese rizika pro samotného cizince, stejně jako pro stát či společnost. V zájmu ČR není taková rizika podstupovat. Ve vztahu k žalobci spočívá důvod zamítnutí žádosti právě v rizicích, které jsou důsledkem organizovaného zločinu. Z informací však nevyplývá, že by žalobce sám byl členem organizované nebo zločinecké skupiny.

3. Odvolání žalobce žalovaná zamítla napadeným rozhodnutím, v němž uvedla, že si od NCOZ vyžádala doplnění utajovaných informací a k této své žádosti obdržela utajovanou informaci vedenou pod č. j. V80/2020-SO, která je zpřesněním a doplněním všech vyhotovených utajovaných informací pořízených v průběhu předmětného správního řízení. V návaznosti na to žalovaná konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí je (a to i s ohledem na obsah aktuálních utajovaných informací) dostatečně věrohodné a individualizované ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, plně přezkoumatelné a v souladu s § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaná zdůraznila, že z povahy utajovaných informací není možné, aby se s nimi žalobce seznámil. Alespoň v obecné rovině mu byl nicméně sdělen obsah utajovaných informací v podobě záznamu. Tento postup ministerstva žalovaná považovala za souladný se zákonem. Žalovaná dodala, že podle § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců má být v odůvodnění rozhodnutí utajovaná informace pouze identifikována a má být uveden stupeň jejího utajení. Správní orgán nemá povinnost popsat, jakým způsobem byla informace získána ani jakou má povahu.
5. Žalovaná poukázala na hrozbu spočívající v bezpečnostních rizicích, která jsou důsledkem organizovaného zločinu a která jsou vymezena v utajovaných informacích, zejména v informacích č. j. V89/2020-OAM a V80/2020-SO. Dále také uvedla, že skutečnost, že systém Visapoint nebyl v době podání žádosti využíván, nemá žádný vliv na zjištění ministerstva o „spojení“ žalobce s organizovaným zločinem. Dodala, že vláda usnesením č. 474 vyjádřila zájem ČR na zavedení určitého typu regulace ve vztahu k vydávání určitého typu oprávnění k pobytu. Nastavení kvót (nařízením vlády vydávaným na základě § 181b, doplněného nově do zákona o pobytu cizinců) zohledňuje bezpečnostní rizika spojená s imigrací z daného regionu vztahující se zejména k přílivu nekvalifikovaných pracovníků na území ČR. Žalobce sice žádost podal před zavedením kvót, ale vůle omezit počet určitých pobytových oprávnění vyjádřená prostřednictvím nařízení vlády je relevantní i pro něj.

II. Obsah žaloby

6. Žalobce úvodem žaloby namítá, že správní orgány rozhodovaly výlučně na základě utajovaných informací, o nichž mu neposkytly ani ty nejzákladnější údaje, které by mu umožnily využití jeho práv. Správní orgány nehledaly rovnováhu mezi zájmem na zajištění spravedlivého procesu a zájmem na utajení informací potřebných k ochraně veřejného

zájmu. Žalobci nebylo ani v obecnosti sděleno, z jakých poznatků a důkazů správní orgány vycházely a co je jejich obsahem. Správní orgány neuvádějí ani způsob vzniku těchto podkladů a jak je pořídily, což by žalobci umožnilo posoudit jejich zákonnost a použitelnost.

7. Ke zmínce žalované, že v rámci odvolacího řízení opatřila nový a klíčový podklad pro vydání rozhodnutí, žalobce namítá, že mu žalovaná ve vztahu k tomuto novému podkladu neumožnila uplatnění práva na vyjádření podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a s tím souvisejícího práva navrhopat důkazy. Ačkoli se jedná o utajovanou informaci, která je uchovávána mimo spis, měl být žalobce před vydáním rozhodnutí žalovanou upozorněn na její existenci. Žalobce má pochybnosti o věrohodnosti a zákonném způsobu pořízení informací, které NCOZ v utajeném režimu v této věci správním orgánům poskytuje.
8. Dále žalobce cituje pasáže z prvostupňového rozhodnutí, z nichž dovozuje, že k jeho osobě neexistují žádné konkrétní informace, podle kterých by měl mít nějaké sklony k porušování zákona. Ministerstvo sice naznačuje jakési spojení žalobce s organizovaným zločinem, na druhou stranu však zdůrazňuje, že k žalobci osobně žádné negativní poznatky neexistují. Prvostupňové rozhodnutí se proto jeví jako nedůvodné z hlediska závěru, že pobyt žalobce není v zájmu ČR. Rozhodnutí správních orgánů jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná. Z judikatury podle žalobce vyplývá, že nepostačuje jakési nespecifikované spojení s organizovaným zločinem, ale je třeba, aby z utajovaných informací vyplývalo, že pobyt žalobce je neslučitelný se zájmy ČR. To ovšem z napadeného rozhodnutí nevyplývá.
9. Žalobce také namítá nepřezkoumatelnost materiálních důvodů utajování obsahu podkladů pro rozhodnutí. Nemohl se vyjádřit k tomu, zda jsou utajovány v souladu se zákonem, a uplatnit v tomto směru svoje procesní práva. Podle žalobce musí k utajení informace existovat materiální důvod, který musí správní orgány sdělit, což umožní ochranu před jejich libovůli. Namítá, že je nepřezkoumatelné, zda tyto informace, o kterých správní orgán tvrdil, že jsou utajované, jsou skutečně utajovanými informacemi ve smyslu zákonné definice, a zda tedy použití § 169m odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců bylo v souladu se zákonem. Informace není utajovanou pouze proto, že je tak formálně označena. Rozhodování na základě utajovaných informací, ke kterým nemá účastník řízení přístup a nemůže se k jejich obsahu a zákonnosti vyjádřit, je zákonným omezením práva na spravedlivý proces. K podpoře své argumentace týkající se porušení práva na spravedlivý proces žalobce poukázal na rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 15. 10. 2020, *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, stížnost č. 80982/12, a dále rozsudek Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 4. 6. 2013, ZZ, C-300/11.
10. V reakci na zmínku ministerstva o usnesení vlády č. 474 žalobce uvádí, že vláda nemá žádnou kompetenci zasahovat do individuálního správního řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu. Žalobce namítá nezákonnou retroaktivní aplikaci daného usnesení vlády na svůj případ. Na tuto argumentaci žalovaná nereagovala. Žalobce také namítá, že ze správních rozhodnutí není patrné, jak s jeho věcí souvisí výroční zpráva Bezpečnostní informační služby (dále jen „BIS“) za rok 2018 a dva články Vojtěcha Blažka stažené z internetu týkající se registrace v systému Visapoint.
11. Podle žalobce je napadené rozhodnutí také v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu.

Žalobcovu zástupci je z vlastní činnosti i z činnosti dalších advokátů známo, že zcela shodně je na základě shodných utajovaných informací rozhodováno řádově ve stovkách případů žádostí o zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, kteří tyto žádosti podali v zahraničí a na jejich vyřízení čekají, je mu však rovněž známo, že na základě těchto utajovaných informací není shodně rozhodováno i o žádostech o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty občanů Vietnamu, kteří již na území ČR pobývají. Tito žadatelé o prodloužení zaměstnanecké karty přitom svoje žádosti o zaměstnaneckou kartu podávali ve stejném období, za stejných podmínek a často dokonce ke stejným zaměstnavatelům jako žalobce a další občané Vietnamu, avšak bylo jim vyhověno dříve, než ministerstvo začalo na žádosti uplatňovat utajované informace.

III. Vyjádření žalované a replika žalobce

12. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvádí, že odepření přístupu k utajovaným informacím není v rozporu s právem na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť garantem ochrany práv účastníka řízení je v takovém případě nezávislý soud, který zajistí nezneužití utajovaných informací správními orgány. V rámci odvolacího ani prvostupňového řízení nemohly být uváděny žádné doprovodné informace k utajovaným informacím, neboť by tím mohl být ohrožen účel jejich utajení. Žalobci nebylo možné umožnit v rámci odvolacího řízení řádné uplatnění práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, neboť novým podkladem pro vydání rozhodnutí byla utajovaná informace. Žalovaná je přesvědčena, že napadené rozhodnutí je plně přezkoumatelné, dostatečně věrohodné a individualizované, nicméně s ohledem na podklady spočívající v utajovaných informacích byly možnosti konkretizace těchto podkladů značně omezené. Také k podkladům spočívajícím ve výňatku z výroční zprávy BIS či zpráv z tisku žalovaná konstatuje, že se k nim nemůže blíže vyjádřit s ohledem na obsah nových (v napadeném rozhodnutí uvedených) utajovaných informací, aniž by naznačila nebo dokonce prozradila jejich obsah. Žalovaná odmítá námitku retroaktivní aplikace nařízení vlády č. 220/2019 Sb., neboť zamítnutí žádosti žalobce bylo zdůvodněno negativními poznatky získanými z utajovaných informací.
13. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaná uvádí, že žalobce nekonkretizoval případy, v nichž mělo být na základě shodných skutkových okolností rozhodnuto odlišně. Navíc nelze srovnávat postavení účastníků řízení, kteří jsou tzv. prvožadatelé, s postavením žadatelů, kteří se na území ČR již nacházejí a žádají o prodloužení platnosti stávajícího pobytového oprávnění.
14. V replice žalobce navrhuje provedení všech písemností obsahujících utajované informace jako důkazů za účelem ověření, zda tyto podklady splňují materiální podmínky utajení, jsou utajovány v souladu se zákonem, dále zda byly opatřeny v souladu se zákonem, zda je jejich obsah relevantní pro rozhodnutí o žádosti o zaměstnaneckou kartu a k hodnocení z dalších hledisek. K argumentaci žalované ve vyjádření, že žalobce nespécifikoval žádné konkrétní případy, v nichž bylo rozhodnuto opačně oproti nyní projednávané věci, žalobce sdělil, že konkrétní případy musí být žalované známy z její úřední činnosti. Žalobce dále podotýká, že žalovaná nijak nereagovala na námitky, podle kterých zjevně neexistují žádné poznatky o neslučitelnosti žalobcova pobytu se zájmy ČR.

IV. Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 18. 1. 2021, žaloba byla podána dne 12. 2. 2021), osobou k tomu oprávněnou

a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rozsahu a mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). O žalobě soud rozhodl bez jednání, neboť pro to byly splněny podmínky podle § 76 odst. 1 s. ř. s.

16. Žaloba je důvodná.
17. V projednávané věci je rozhodnou otázkou, jak mají správní orgány zacházet s utajovanými informacemi, které jsou podkladem pro jejich rozhodování v cizineckých věcech, zde konkrétně v řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců. Jádrem sporu je především výklad § 36 odst. 3 správního řádu (právo účastníka řízení na přístup k utajované informaci a na sdělení, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají), povinnost utajované informace individualizovat ve vztahu k účastníkovi a podoba odůvodnění takového rozhodnutí.
18. Těmito právními otázkami na podkladě v podstatě shodných skutkových okolností a na základě totožných utajovaných informací se zabýval již Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47. Jeho závěry jsou na projednávanou věc plně aplikovatelné a soud z nich v dalším odůvodnění vychází.
19. Možnost seznámit se s podklady upravuje § 36 odst. 3 správního řádu ve znění zákona č. 183/2017 Sb., podle kterého platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto pravidlo je jednou ze zákonných záruk ústavně chráněných principů spravedlivého procesu.
20. Jednou z výjimek z tohoto pravidla, o kterou jde v projednávané věci, je situace, kdy *„podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis“*. V takovém případě se může *„účastník, o jehož právním nároku se v řízení rozhoduje, s těmito podklady seznámit pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení; není-li to možné, sdělí se takovému účastníkovi alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Správní orgán si předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady podle předchozí věty, vyžádá vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl. Nerozhoduje-li se v řízení o právním nároku účastníka, není takový účastník oprávněn seznámit se s podklady rozhodnutí, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis“* (§ 36 odst. 3 správního řádu).
21. Podle § 17 odst. 3 správního řádu se odděleně mimo spis mimo jiné uchovávají písemnosti nebo záznamy obsahující utajované informace, které byly správnímu orgánu poskytnuty Policií České republiky nebo zpravodajskými službami. Zákon rovněž stanoví, že na písemnosti nebo záznamy uchovávané odděleně mimo spis se nepoužijí ustanovení o nahlížení do spisu.
22. Ustanovení § 169m zákona o pobytu cizinců sice představuje dílčí zvláštní úpravu oproti obecné úpravě správního řádu (mj. specifika odůvodňování rozhodnutí, založeného na utajovaných informacích v cizineckých věcech), nevylučuje však použitelnost shora citovaného § 36 odst. 3 správního řádu. Právě tohoto ustanovení se žalobce dovolává a tvrdí, že měl být alespoň v limitované podobě seznámen s podklady rozhodnutí – utajovanými informacemi. Kritizuje též, že mu správní orgány nesdělily vůbec nic, respektive se omezily v podstatě jen na parafrázi zákonného textu.
23. NSS ve zmíněném rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021-47 poukázal na to, že § 36 odst. 3 správního řádu rozlišuje mezi těmi účastníky, o jejichž *právním nároku* se v řízení rozhoduje, a účastníky jinými (tedy takovými, o jejichž právním nároku se v řízení nerozhoduje). Prvně uvedení účastníci s „právním nárokem“ mají procesní právo seznámit

se s utajovanými podklady, je-li to možné, *pouze v podobě, která nezmaří účel jejich utajení*. Naproti tomu účastníci jiní, „bez právního nároku“ na výsledek řízení, procesní právo seznámit se s utajovanými podklady rozhodnutí nemají vůbec.

24. V případě řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 42g zákona o pobytu cizinců podle NSS o rozhodování o „právním nároku“ cizince nejde (srov. body 16 až 19 zmíněného rozsudku). Nenárokovost výsledku tohoto řízení (tj. ne/vydání zaměstnanecké karty) totiž plyne ze systematiky zákona o pobytu cizinců a především z ústavního principu svrchovanosti státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy). Projevem tohoto principu je i možnost regulovat migraci a rozhodování státu o tom, kteří cizinci mohou vstupovat na jeho území. Lze totiž připomenout, že žádostí o vydání zaměstnanecké karty usiluje cizinec v zahraničí o vydání pobytového titulu.
25. Vzhledem k tomu, že žalobce neměl právní nárok na pozitivní rozhodnutí, tedy na vydání zaměstnanecké karty, neměl procesní právo seznámit se s utajovanými podklady, a to ani v té (omezené) podobě, která nezmaří účel jejich utajení (§ 36 odst. 3 správního řádu). Ve světle právního názoru NSS je proto třeba dát za pravdu žalované.
26. Nicméně, jak dodal NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021-47, z právě uvedeného neplyne, že žalobce neměl alespoň v obecné rovině právo na sdělení, jaké skutečnosti z utajovaných podkladů vyplývají. Povinnost správního orgánu podle § 36 odst. 3 správního řádu totiž míří na sdělení nějakých „*skutečností*“, byť v obecné rovině, nikoli jen na sdělení předběžného *právního* hodnocení. Povinnost správního orgánu sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti (tj. skutkové okolnosti **na rozdíl** od hodnocení právních otázek) z utajovaných podkladů vyplývají, má svůj základ též v požadavcích práva EU, zejména v čl. 47 prvním pododstavci Listiny základních práv EU, podle kterého každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených uvedeným článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem. Právo EU konkrétně vyžaduje, aby cizinec byl seznámen alespoň s **podstatou důvodů**, na jejichž základě stát vůči cizinci provedl nějaké opatření, jako je např. ukončení pobytového titulu nebo odepření vstupu (srov. rozsudek SDEU ve věci ZZ, jehož se dovolával též žalobce). Byť se citovaný rozsudek týkal směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, která na postavení nynějšího žalobce zjevně nedopadá, do působnosti práva EU je však nynější případ „vtažen“ směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2011/98/EU o jednotném postupu vyřizování žádostí o jednotné povolení k pobytu a práci na území členského státu pro státní příslušníky třetích zemí a o společném souboru práv pracovníků ze třetích zemí oprávněně pobývajících v některém členském státě.
27. Žalovaná se odvolává na to, že ministerstvo v obecné rovině žalobci sdělilo obsah utajovaných informací v podobě záznamu ze dne 25. 5. 2020. Z uvedeného záznamu však vyplývají pouze čísla jednací utajovaných informací s tím, že se jedná o informace samotného ministerstva a dále o informace poskytnuté Policií ČR a NCOZ. Ministerstvo dodalo, že „[z] *utajovaných písemností vyplývá, že pobyt účastníka řízení za účelem výkonu zaměstnání na území České republiky není v jejím zájmu, a to vzhledem ke skutečnostem a rizikům popsáním v těchto podkladech*“. Ministerstvo tak jen reprodukovalo text § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jedním z důvodů pro zamítnutí žádosti je též to, že *pobyt cizince na území není v zájmu České republiky*). Tím však ministerstvo nesplnilo povinnost podle § 36 odst. 3 správního řádu, neboť žalobci v podstatě jen naznačilo právní hodnocení jeho případu, ovšem ani v nejmenším neuvedlo, jaké „*skutečnosti*“ vyplývají z utajovaných podkladů.
28. V souladu s právním názorem vyjádřeným v rozsudku NSS č. j. 10 Azs 438/2021-47

samozřejmě postačilo sdělení v obecné rovině, nebylo třeba žalobci předestřít veškeré skutečnosti a důkazy, které plynou z utajené části spisu. Žalobce však měl právo na sdělení alespoň „podstaty důvodů“, jinak neměl šanci efektivně se bránit proti prvostupňovému a následně napadenému rozhodnutí. Je třeba dodat, že s ohledem na důležitost ústavního zájmu na ochraně utajovaných informací si musí správní orgán předtím, než účastníkovi umožní seznámit se s podklady, vyžádat vyjádření orgánu, který tyto podklady poskytl.

29. Pro úplnost lze dodat, že rozsudek velkého senátu ESLP *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*, jehož se žalobce dovolával, na věc nedopadá, neboť vykládal čl. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod, tedy procesní ochranu cizince legálně pobývajícího na území státu před vyhoštěním. Tato ochrana již pojmově nemůže dopadat na cizince, který v zahraničí teprve usiluje o to získat pobytový titul (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 438/2021-47, bod 29).
30. S ohledem na to, že ministerstvo porušilo povinnost sdělit žalobci alespoň v obecné rovině, jaké *skutečnosti* z utajovaných podkladů vyplývají (§ 36 odst. 3 správního řádu), a protože žalovaná tuto vadu sama nenapravila, je již jen tato skutečnost důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (srov. rozsudek NSS č. j. 10 Azs 438/2021-47, bod 26).
31. Pro účely dalšího řízení je však třeba, aby se soud vyjádřil také k otázce, zda jsou skutečnosti uvedené v utajovaných podkladech dostatečně individualizovány. Soud se s utajenými informacemi seznámil a na základě zjištěných poznatků nemá pochybnosti o tom, že se jedná o identické informace, k jejichž obsahu se vyjádřil i NSS v rozsudku č. j. 10 Azs 438/2021-47.
32. Utajované informace v převažující části obsahují jen obecná fakta a tvrzení o migraci z Vietnamu do ČR. Jediným konkrétnějším faktem, který lze v utajovaných podkladech ve vztahu k žalobci najít, je tvrzení, že je určitým dílčím způsobem spojen s organizovaným zločinem. To by byl zpravidla důvod pro negativní rozhodnutí, tedy zamítnutí žalobcovy žádosti, aniž by bylo samo o sobě překážkou to, že žalobce přímo členem organizované skupiny nebyl nebo že není v tuzemsku trestně stíhán. Shodně jako ve výše uvedené věci posuzované NSS i v projednávané věci není v utajované informaci uvedeno nic bližšího ohledně toho, co žalobce skutečně učinil. Tvrzení uvedené v podkladech postrádá jakékoli údaje časové, místní a zdrojové. Správní soudy v podobných věcech „suplují obhajobu“, a musí tak namísto ní ověřit věrohodnost a přesvědčivost skutkových zjištění. Ovšem informace v podobě, v jaké je soud v utajovaných podkladech zhlédl, nedávají soudu záruku, že jde o informace věrohodné a dostatečně přesvědčivé pro klíčový závěr, že to byl právě žalobce, kdo měl učinit to, co se v utajované zprávě vágně uvádí, popřípadě o čem se v ní spekuluje ve vztahu k budoucímu pobytu žalobce na území ČR. Další důvody obsažené v utajované informaci (nejrůznější obsáhlé úvahy a informace o povaze imigrace z Vietnamu) jsou pak již jen zcela obecné a vztahují se v podstatě k jakémukoli vietnamskému žadateli o vydání zaměstnanecké karty.
33. V této souvislosti lze doplnit, že konkrétnost a závažnost zjištění ve vztahu k žadateli, který z ciziny žádal o pobytový titul, nemusí být taková jako v případech, kdy správní orgány fakticky rozhodují o „vyhoštění“. Cizinci legálně pobývající na území státu mají nárok na vyšší procesní standard ochrany proti vyhoštění či obdobným rozhodnutím než cizinci, kteří teprve usilují dostat se na území státu (z obdobných důvodů je neopodstatněná také námitka porušení § 2 odst. 4 správního řádu v důsledku odlišného zacházení oproti žadatelům, kteří podali na území ČR žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty). Nicméně ani v případech žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných

ze zahraničí nelze připustit svévoli či nijak nekontrolovatelné rozhodování.

34. S ohledem na výše uvedené soud uzavřel, že informace obsažené v utajovaných podkladech je ve vztahu k žalobci zcela nedostačující a má podobu, která znemožňuje soudu si o míře angažovanosti žalobce na problematických jevech učinit jakýkoli úsudek. Je třeba přesněji uvést fakta (mimo jiné místní a časové údaje), včetně zdroje a způsobu jejich zjištění či ověření, popisující chování, jednání či další činnosti žalobce, případně dalších osob. Teprve takto zpracovaná a poskytnutá informace dovolí soudu přezkoumat správnost závěru správních orgánů, že pobyt žalobce na území není v zájmu ČR.
35. Správní orgány v této věci nedostály ani minimalistickým požadavkům na odůvodnění, jak je zakotvil § 169m odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Nepokusily se totiž ani o *srozumitelné shrnutí podstaty důvodů*, na kterých svá rozhodnutí založily. S ohledem na obsah utajovaných informací, které neobsahují dostatečné informace vztahující se právě k osobě žalobce, to však ani nebylo dost dobře možné.
36. Lze tedy shrnout, že (1) žalovaná porušila procesní práva žalobce, (2) skutková podstata věci, z níž správní orgány vycházely, nemá dostatečnou oporu ve spisech a (3) ani obsah odůvodnění obou správních rozhodnutí nepromítá v minimální míře důvody, pro které byla žádost zamítnuta. Pro tyto vady nezbylo než napadené rozhodnutí žalované zrušit.

V. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k výše uvedenému soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a), b) a c) s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a má tak proti žalované právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Ty představují zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále náklady související se zastoupením žalobce advokátem ve výši 12 342 Kč, které zahrnují odměnu advokáta za tři úkony právní služby (převzetí a příprava věci, písemné podání žaloby a replika k vyjádření žalované) po 3 100 Kč za úkon [§ 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a náhradu hotových výdajů 900 Kč za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož je žalobcův zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, je součástí nákladů řízení i náhrada této daně počítaná z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 10 200 Kč, tedy 2 142 Kč. Náklady žalobce tak celkem činí celkem 15 342 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaná povinna zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. května 2022

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu